

Arrest

nr. 255 240 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk een eerste keer te zijn binnengekomen op 26 november 2010. Op 29 november 2010 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 15 maart 2012 met nummer nr. 77 349 weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij keerde op 10 maart 2013 terug naar Pakistan. Op 20 januari 2018 komt de verzoekende partij een tweede keer het Rijk binnen. Op 22 januari 2018 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 9 augustus 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 12 december 2019 met nummer nr. 230 155 weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 6 januari 2020 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 30 september 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 9 oktober 2020 dient de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 18 december 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 23 december 2020 dient de verzoekende partij een vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.S.M., verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Kalay Atakhan, district Kot, provincie Nangarhar. Daar bleef u wonen tot u naar België vertrok. U ging er immers voedsel kopen in een winkel in het dorp Bati Kot toen er een witte auto stopte. De twee personen in deze auto vroegen u waar het huis van B. was. U wist het niet dus ging u het aan de winkelier vragen. Deze toonde u het huis en op uw beurt vertelde u het aan de mannen in de auto. Ongeveer 20-25 minuten later werd dat huis aangevallen en werden B. en zijn zoon gedood. U was intussen terug thuis. Het verhaal deed de ronde dat er drie personen betrokken waren bij deze aanval: twee in de wagen en één die het huis aanwees. U vertelde uw moeder dat u die derde persoon was en zij zei dit tegen uw vader. Hierdoor vreesden uw ouders voor uw leven en zij lieten u zo weinig mogelijk naar buiten gaan. Drie en een half tot vier jaar na deze feiten vluchtte u uit Afghanistan weg en u was vervolgens twintig maanden onderweg. U kwam hier aan op 26 november 2010 en diende drie dagen later een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw identiteit legde u uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) voor, uitgereikt in 1368 (1989).

Op 23 december 2011 nam het CGVS echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar allermindst geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan, noch aan uw relaas. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde bovenstaande motieven op 15 maart 2012. Tijdens uw verblijf in België startte u een relatie met een Belgische vrouw en zou u op basis hiervan een huwelijksaanvraag hebben ingediend, alsook verschillende regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis hebben opgestart. Deze werden echter allen geweigerd en nadat u het bevel had gekregen het grondgebied te verlaten, werd u overgebracht naar een gesloten centrum van waar uw repatriëring richting Pakistan werd voorzien. Op 10 maart 2013 keerde u zonder verzet terug naar Pakistan.

Op 22 januari 2018 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde in het verleden eigenlijk te hebben gelogen aangezien u de Pakistaanse nationaliteit bezit, afkomstig bent uit Peshawar en in het verleden enkel omwille van de algemene situatie Pakistan zou hebben verlaten. Uw Belgische partner kwam u eenmaal bezoeken in Pakistan, maar nadat u tevergeefs een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend, keerde zij terug en werd de relatie stopgezet. U woonde de afgelopen jaren dan ook in Pakistan, huwde er met een Pakistaanse, maar zou er problemen hebben gekend met de taliban.

Op 15 maart 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek ontvankelijk en op 23 april 2019 werd u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. U verklaarde dat u aanwezig was in uw winkel op het Kohat-plein te Peshawar toen er op 22 september 2013 vlakbij twee aanslagen plaatsvonden op de St. Johns kerk. Omdat u even in België had gewoond en hier destijds ook een tijd samen was met een katholieke vrouw, zou uw mentaliteit wat gewijzigd zijn en begon u kwaad te spreken over de gebeurtenissen. Drie dagen na de betogingen sprak u met medewinkeliers over uw tijd

in België. Deze informatie zou worden doorgegeven aan de taliban. Niet veel later zou dan ook een talib naar uw winkel komen en sprak hij met u over de aanslag. Hij nam een visitekaartje mee en nog diezelfde dag kreeg u telefoon van hem. Hij bedreigde u en verbood u nog kwaad te spreken over hen, maar u meende dat iemand u voor de gek hield. U zou nadien nog vaak worden opgebeld, maar toen u het jaar daarop nog steeds bedreigd werd zag u wel de ernst van de feiten in. Zo ontving u in 2013 en 2014 ook twee dreigbrieven en werd daarin verwezen naar uw relatie met een katholieke vrouw in België. U was ondertussen echter gehuwd in Pakistan en toen u opnieuw werd opgebeld probeerde u hen ook hiervan te overtuigen. Uw vader dacht evenwel dat het beter was om klacht in te dienen bij de politie en u kreeg van hen de toestemming om camera's te plaatsen bij uw huis en winkel. U bleef echter bedreigingen ontvangen en op een dag in 2015 vroeg de taliban zelfs om met hen samen te werken en kerken te vernietigen. Omdat u weigerde hieraan mee te werken besloot u dat het beter was om Pakistan te verlaten en op 24 januari 2016 begon u dan ook aan uw reis naar België. U trok samen met uw broer richting Iran, passeerde daarna nog Turkije, Griekenland, Macedonië en Duitsland alvorens in Italië aan te komen en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Toen u onderweg was hoorde u dat de zoon van uw broer ontvoerd werd en uiteindelijk zo'n vierentwintig à vijfentwintig dagen door de taliban zou worden vastgehouden. Er zou nadien nog een dreigbrief naar uw huis worden gestuurd en ook uw moeder zou omwille van de situatie medische problemen hebben gekregen. U kreeg in Italië echter de melding dat België krachtens de Dublinverordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek waarop uw dossier werd overdragen aan de Belgische asielinstanties. Op 20 januari 2018 kwam u aan in België en twee dagen nadien diende u er een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u volgende originele stukken neer: uw identiteitskaart, twee dreigbrieven van de taliban, een klacht neergelegd bij de politie, de toelating van de politie om camera's te plaatsen en een Belgisch medisch verslag. U voegde daar eveneens een kopie aan toe van de aanbevelingsbrief van de 'All Saints Church'. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum zou een Afghaan hete olie op u hebben gegoten waardoor u ernstige brandwonden zou hebben opgelopen. U hebt geen idee of dit iets te maken heeft met uw problemen. Na afloop van het gehoor toonde u nog een video van uw zieke moeder en stuurde u foto's op van uw dochters die op bezoek gingen bij de politie in de hoop uw problemen op te lossen. U stuurde nadien nog een aantal foto's door van uw kinderen, moeder en van uw GSM, alsook liet uw advocaat noteren dat u tijdens het gehoor soms moeite had om de tolk te begrijpen.

Op 8 augustus 2019 nam het CGVS echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar allerm minst geloof kon worden gehecht aan uw relaas. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV en legde in het kader van die procedure een aantal krantenartikelen neer, het rapport "Pakistan: First Information Reports (FIRs)" van Immigration and Refugee Board of Canada van 10 januari 2014 en het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation" van oktober 2018. Op 6 september 2019 bevestigde de RvV de beslissing genomen door het CGVS. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 6 januari 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar de problemen zoals u die voorheen had uiteengezet en meende dat uw broer recent vanuit Frankrijk werd gerepatriëerd richting Pakistan. Hij zou bij zijn terugkeer in 2019 echter worden aangevallen door de taliban, daar zij dachten dat u het was. Uw broer zou sindsdien thuis blijven en ook uw kinderen worden nog lastig gevallen. Ter staving van uw derde verzoek legde u een USB-stick neer met daarop foto's van het paspoort van uw broer, foto's in verband met zijn terugkeer vanuit Frankrijk, alsook foto's van de aanval van de taliban op uw broer. Op 30 september 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek nietontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 9 oktober 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij in zeer algemene bewoordingen naar bovenstaande problematiek. U gaf aan de Taliban nog te vrezen. U verklaarde gehuwd te zijn met een Belgische vrouw. U legde geen enkel nieuw document neer. Op 18 december 2020 verklaarde het CGVS ook uw vierde verzoek nietontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 23 december 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt hierbij de problemen die u bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming uiteenzette en voegde eraan toe dat uw broer op 21 december 2020 ernstig verwond is geraakt en een vriend van hem vermoord door de Taliban, die hem verkeerdelijk voor u gehouden hadden. U vreest bij eventuele terugkeer nog steeds problemen met de taliban. Ter staving van uw vijfde verzoek om internationale bescherming stuurde uw advocaat op uw verzoek vijf foto's van uw broer en zijn vriend, alsook drie videofragmenten ter staving van de algemene onveilige situatie in Pakistan en een brief van de politie door.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet, met name uw problemen met de taliban, moet worden beklemtoond dat uw tweede verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Hiermee gaat u echter voorbij aan de beslissingen die het CGVS in het verleden nam en waarbij zowel uw vrees voor de Taliban in Afghanistan als in Pakistan als ongeloofwaardig werd beschouwd. Daar u later aangaf dat u eigenlijk geen Afghaan bent, maar een Pakistaan, bleek uw eerste verzoek om internationale bescherming overigens volledig op frauduleuze elementen gestoeld te zijn. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Hierbij dient nogmaals benadrukt te worden dat deze problemen met de taliban eerder volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. Het louter herhalen van een element dat in het verleden reeds meermaals ongeloofwaardig werd bevonden, vermag niet een ander licht op uw verklaringen te werpen. Wat meer is, dat u nu voor het eerst aangeeft eigenlijk de dubbele nationaliteit (Afghaans-Pakistaans) te hebben en opnieuw een vrees in Afghanistan aanhaalt, terwijl u na uw initiële frauduleuze verklaringen toch al duidelijk verklaarde eigenlijk Pakistaan te zijn, bevestigt eens te meer het leugenachtige karakter van uw verklaringen.

Dat u nu aangeeft vernomen te hebben dat intussen ook dat uw broer verwond is geraakt en een vriend van hem gedood bij een aanval van de Taliban op 21 december 2020, en dat omdat ze die vriend voor u zouden hebben gehouden, is gezien bovenstaande dan ook weinig ernstig. U legde ter staving hiervan nu vijf foto's van uw broer en zijn vriend, drie videofragmenten ter staving van de algemene onveilige situatie in Pakistan en een brief van de politie voor. Deze vermogen echter allerminst de appreciatie van uw verzoek om te buigen. Vooreerst dient hierbij opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de motivering in het kader van uw tweede verzoek. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarnaast handelen de videofragmenten naar eigen zeggen enkel over de algemene situatie. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. Voorts kan uit de foto's allerminst worden afgeleid dat het om de beweerde personen zou gaan, noch dat ze überhaupt aan u gelieerd zijn. Hoe dan ook kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Wat de brief van de politie zou moeten aantonen is ten slotte allerminst duidelijk. U geeft in elk geval zelf helemaal niet aan waarover deze zou gaan, noch wat u daarmee zou willen aantonen. U vermeldde deze overigens zelf niet bij de DVZ, wanneer u het over de documenten had die u zou doorsturen. Wat er ook van zij, het betreft hier slechts een onduidelijke foto/kopie,

dewelke hoe dan ook makkelijk manipuleerbaar zijn. Ten slotte dient er, ten overvloede, op gewezen dat uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Pakistaanse documenten hoe dan ook weinig bewijswaarde kan worden toegedicht.

Ten slotte verklaarde u opnieuw gehuwd te zijn met een Belgische vrouw. U legde hier echter geen document over neer. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u naar eigen zeggen reeds in Pakistan gehuwd was.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord-Waziristan. In Zuid-Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de "peace committees", een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS

registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.1.1. De verzoekende partij vat haar eerste middel als volgt samen in haar verzoekschrift: “*Verzoeker is Pakistan ontvlucht uit vrees voor de Taliban. Ondanks zijn klachten bij de politie kreeg hij te horen dat de autoriteiten niets konden doen. De broer van verzoeker en enkele vrienden werden op 21 december 2020 aangevallen door de Taliban. Verkeerdelijk werd gedacht dat verzoeker hierbij ook aanwezig was. De aanval was ook op hem gericht. Verzoeker loopt nog steeds gevaar. Verweerster heeft de voorgelegde documenten van verzoeker niet grondig onderzocht.*”

2.1.2. Nadat de verzoekende partij artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verwijst, past ze de vier elementen van de definitie van vluchteling op zichzelf toe. Zij stelt dat zij zich in België bevindt alwaar zij haar volgend verzoek om internationale bescherming indiende op 23 december 2020.

Betreffende haar vrees voor vervolging stelt de verzoekende partij vooreerst als volgt: “*Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).*

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Pakistan, te verlaten.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de documenten omtrent de aanslag op haar broer. Zij stelt dat zij foto's voorlegde van haar broer en zijn vriend waarop de ernst van hun verwondingen duidelijk te zien is. De man met de groene jas en het mondmasker is haar broer, de man met de hoofdwonde is zijn vriend. Zij betoogt dat beiden bij de winkel in de buurt van het huis van haar broer zaten toen zij werden aangevallen door de taliban en dat haar broer zeer bang is en zijn woonst amper verlaat. Zij voert aan dat de aanslag eigenlijk tegen haar was gericht en dat er verkeerdelijk werd gedacht dat zij zich ook onder het groepje mannen bevond. Wat betreft de voorgelegde brief van de politie stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal heeft nagelaten deze grondig te onderzoeken of haar uit te nodigen om hier meer informatie over te geven. Zij wijst op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de aanslag op haar broer, waarbij zij zelf het doelwit was, een nieuw licht werpt op haar verhaal en bewijst dat de dreiging ten aanzien van haar nog steeds reëel acuut is. Zij citeert vervolgens uit een arrest van de Raad met betrekking tot het principe van het voordeel van de twijfel. Zij meent dat haar verklaringen door objectieve informatie worden gestaafd en wijst erop dat zij alle mogelijke documenten probeerde te verzamelen hetgeen vanuit België te midden van een pandemie niet evident is. Zij stelt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder beperkt is en dat dit door verzoekers om internationale bescherming veelvuldig wordt aangehaald. Zij wilde meer over de brief van de politie vertellen maar kreeg hiertoe de kans niet op een persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Zij voert aan dat de commissaris-generaal naliet om zelf aanvullende onderzoeksmaatregelen in te stellen en geen verder onderzoek verrichtte naar de brief van de politie en evenmin de verzoekende partij uitnodigde om hierover meer informatie te geven.

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit de rechtsleer en betoogt zij: “*Verzoeker is Pakistan ontvlucht uit vrees voor de taliban. De autoriteiten slagen er niet in om bescherming te bieden aan hun burgers.*” Wat betreft het niet kunnen of niet willen inroepen van de bescherming van het land van herkomst citeert de verzoekende partij uit rechtsleer en betoogt zij: “*In Pakistan zijn de autoriteiten niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan zijn eigen burgers.*”

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2.1. De verzoekende partij vat haar tweede middel als volgt samen: “*Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*”

2.2.2. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij vooreerst artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Ze betoogt dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Ze betoogt dat de verwerende partij de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. De verzoekende partij vervolgt dat:

“Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel”. (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Pakistaanse nationaliteit, en werd geboren te Peshawar, in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. Uit hetgeen volgt zal duidelijk blijken dat deze regio onmogelijk gezien kan worden als een veilige plaats.

[...] (stuk 4, EASO, Pakistan Security Situation, oktober 2020, te consulteren op: 2020_10_EASO_COI_REPORT_Pakistan_Security_Situation_Final (cgvs.be), p. 34, verzoeker zet vet)

Ook in de laatste jaren blijft het blind geweld zeer aanwezig in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa.

[...] (stuk 4, EASO, Pakistan Security Situation, oktober 2020, te consulteren op: 2020_10_EASO_COI_REPORT_Pakistan_Security_Situation_Final (cgvs.be), p. 76 verzoeker zet vet)

Het district waar de verzoeker van afkomstig is, met name Peshawar, is een van de districten waar het geweld het grootst is.

[...] (stuk 4, EASO, Pakistan Security Situation, oktober 2020, te consulteren op: 2020_10_EASO_COI_REPORT_Pakistan_Security_Situation_Final (cgvs.be), p. 74-76 verzoeker zet vet)

Het staat vast dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds heel gevaarlijk en onstabiel is. Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst zou dus inhouden dat men verzoeker terugstuurt naar een land waar hij een bijzonder groot risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM.

Gelet op het voorgaande dient in aanmerking te worden genomen dat de actuele veiligheidssituatie de regio van herkomst van verzoeker nog steeds precair is. Bijgevolg dient in elk geval de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 §2, c) worden toegekend aan verzoeker.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.3.1. De verzoekende partij vat haar derde middel als volgt samen: “*Gezien de huidige coronapandemie is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar Griekenland. Onvoldoende gezondheidszorg en overbevolking in de regio maken het onmogelijk om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen. Een terugkeer van verzoeker zou hem blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij een groot risico op besmetting zou lopen. Eenmaal geïnfecteerd, zou verzoeker geen toegang hebben tot de nodige gezondheidszorg.*”

2.3.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat:

“De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ondanks de strenge veiligheidsmaatregelen nemen de infecties toe, waardoor ze zelfs oncontroleerbaar genoemd kunnen worden. Meer dan 2.043.713 mensen wereldwijd zijn gestorven.

Ook Pakistan wordt getroffen door het virus. Op 26 februari 2020 werd de eerste besmetting vastgesteld. Het aantal besmettingen is nadien significant toegenomen. Op 19 februari 2021 is er sprake van 567 261 besmettingen, waarbij 12 488 mensen overleden ten gevolge van het virus (stuk 3, Google Nieuws, Coronavirus (COVID-19): Pakistan, geconsulteerd op 19 februari 2021, te consulteren op: Coronavirus (COVID-19) - Google Nieuws).

De afgelopen jaren werd er zeer weinig geïnvesteerd in het gezondheidssysteem in Pakistan. Door de corona-crisis staat het systeem onder zware druk.

[...] (stuk 5, Gandhara, Pakistan Faces Unprecedented Healthcare Crisis Amid Mounting Coronavirus Infections, 19 juni 2020, te consulteren op: <https://gandhara.rferl.org/a/pakistan-faces-unprecedented-healthcare-crisis-amid-mounting-coronavirus-infections/30679490.html>, verzoeker zet vet)

Er is niet enkel een groot tekort aan ziekenhuisbedden, ook ander medisch materiaal ontbreekt:

[...] (stuk 6, Al Jazeera, Pakistan hospitals struggle as coronavirus cases explode, 12 juni 2020, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/indepth/features/pakistan-hospitals-struggle-coronavirus-cases-explode-200612084123797.html>, verzoeker zet vet)

[...] (stuk 7, DW, COVID-19 in Pakistan: Why the government and doctors are at odds, 16 april 2020, te consulteren op: <https://www.dw.com/en/covid-19-in-pakistan-why-the-government-and-doctors-are-at-odds/a-53149990>, verzoeker zet vet)

Gezien de huidige gezondheidscrisis is een terugkeer naar Pakistan absoluut uitgesloten. Als verzoeker zou terugkeren, zou hij blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Eenmaal geïnfecteerd is de kans op een effectieve toegang tot de nodige gezondheidszorg bijzonder klein, zoals hierboven werd aangehaald. Dit is onmenselijke behandeling en houdt een schending van art. 3 EVRM in. Dit middel is gegrond.”

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het artikel “Coronavirus (COVID-19): Pakistan” van Google News (stuk 3),
- het rapport “Pakistan. Security Situation” van EASO d.d. oktober 2020 (stuk 4),
- het artikel “Pakistan Faces Unprecedented Healthcare Crisis Amid Mounting Coronavirus Infections” van Gandhara d.d. 19 juni 2020 (stuk 5),
- het artikel “Pakistan hospitals struggle as Coronavirus cases explode” van Al Jazeera d.d. 12 juni 2020 (stuk 6), en
- het artikel “COVID-19 in Pakistan: Why the government and doctors are at odds” van DW d.d. 16 april 2020 (stuk 7).

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissingen werden op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft

nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. Op 26 november 2010 diende de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en haar hele leven tot aan haar vertrek naar Europa in het district Kot van de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben gewoond. Zij voerde aan te worden geïsoleerd in het kader van de aanval op ene B. Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad bij arrest van 15 maart 2012 met nummer 77 349 werd bevestigd. De Raad stelde vast dat geen geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en evenmin aan haar voorgedragen herkomst uit het district Kot van de provincie Nangarhar.

Op 10 maart 2013 keerde de verzoekende partij terug naar Pakistan. Nadat zij in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende en op 20 januari 2018 in het kader van de Dublinregeling terugkeerde naar België, diende zij op 22 januari 2018 een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde niet de Afghaanse maar de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en voerde aan Pakistan te hebben verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie en daar zij problemen kende met de taliban omdat zij zich negatief had uitgelaten over de aanslag op een kerk in Peshawar en zij een relatie had met een Belgische, katholieke vrouw. Op 8 augustus 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad bij arrest van 12 december 2019 met nummer 230 155 werd bevestigd. De Raad oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van de verzoekende partij en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2020 diende de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardde in het vluchtrelaas dat zij reeds in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Zij voegde toe dat haar broer vanuit Frankrijk terugkeerde naar Pakistan en werd aangevallen door de taliban die dachten dat het om de verzoekende partij ging, en dat haar kinderen worden lastiggevallen. Zij legde een aantal bijkomende stukken voor. Op 30 september 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 9 oktober 2020 diende de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardde in het vluchtrelaas dat zij reeds in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Zij voegde toe nog steeds de taliban te vrezen en dat zij intussen is gehuwd met een Belgische vrouw. Zij legde geen nieuwe stukken voor. Op 18 december 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale

bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 23 december 2020 dient de verzoekende partij onderhavig, vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij reeds in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Zij voegt toe dat haar broer op 21 december 2020 ernstig gewond geraakte bij een aanslag van de taliban waarbij een vriend van hem werd vermoord en waarvan zij stelt dat zij zelf het eigenlijke doelwit was. De verzoekende partij legt de volgende bijkomende stukken voor: vijf foto's van haar broer en diens vriend, drie videofragmenten betreffende de algemene veiligheidssituatie in Pakistan en een brief van de politie (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

3.2.2. In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas dat zij uiteenzette tijdens haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming, dient erop gewezen dat door zowel het CGVS als de Raad in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat aan dit vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het louter volhardten in een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas is niet van aard de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming verklaart dat zij de dubbele, Pakistaans-Afghaanse nationaliteit heeft, dat zij afkomstig is uit "Batikot" in de provincie "Ningarhar" en dat zij er door de taliban in Afghanistan van wordt beschuldigd een spion te zijn van de overheid (administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek", verklaringen 6a, 6b, 10 en 19). Nochtans verklaarde de verzoekende partij in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming dat zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming had gelogen betreffende haar Afghaanse nationaliteit en haar herkomst uit het district Kot van de Afghaanse provincie Nangarhar en dat zij in feite de Pakistaanse nationaliteit heeft en haar hele leven in de Pakistaanse stad Peshawar heeft gewoond. Dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming plots opnieuw voorhoudt afkomstig te zijn van de Afghaanse provincie Nangarhar, de dubbele, Pakistaans-Afghaanse nationaliteit te bezitten en er door de taliban in Afghanistan van te worden verdacht een spion te zijn van de overheid, is dan ook allerminst ernstig en getuigt van een compleet gebrek aan medewerking aan onderhavige procedure om internationale bescherming die de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij ernstig aantast. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat een persoon gelijktijdig de Pakistaanse en de Afghaanse nationaliteit kan bezitten. Op het eerste blad van haar huidig verzoekschrift verklaart de verzoekende partij: "geboren te Peshawar (Pakistan) op 15 januari 1982, Pakistaanse nationaliteit". Wederom maakt ze enkel melding van de Pakistaanse nationaliteit.

3.2.3. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing terecht stelt als volgt:

"Dat u nu aangeeft vernomen te hebben dat intussen ook dat uw broer verwond is geraakt en een vriend van hem gedood bij een aanval van de Taliban op 21 december 2020, en dat omdat ze die vriend voor u zouden hebben gehouden, is gezien bovenstaande dan ook weinig ernstig. U legde ter staving hiervan nu vijf foto's van uw broer en zijn vriend, drie videofragmenten ter staving van de algemene onveilige situatie in Pakistan en een brief van de politie voor. Deze vermogen echter allerminst de appreciatie van uw verzoek om te buigen. Vooreerst dient hierbij opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de motivering in het kader van uw tweede verzoek. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Daarnaast handelen de videofragmenten naar eigen zeggen enkel over de algemene situatie. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. Voorts kan uit de foto's allerminst worden afgeleid dat het om de beweerde personen zou gaan, noch dat ze überhaupt aan u gelieerd zijn. Hoe dan ook kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze

foto's werden genomen. Wat de brief van de politie zou moeten aantonen is ten slotte allerm minst duidelijk. U geeft in elk geval zelf helemaal niet aan waarover deze zou gaan, noch wat u daarmee zou willen aantonen. U vermeldde deze overigens zelf niet bij de DVZ, wanneer u het over de documenten had die u zou doorsturen. Wat er ook van zij, het betreft hier slechts een onduidelijke foto/kopie, dewelke hoe dan ook makkelijk manipuleerbaar zijn. Ten slotte dient er, ten overvloede, op gewezen dat uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Pakistaanse documenten hoe dan ook weinig bewijswaarde kan worden toegedicht.

Ten slotte verklaarde u opnieuw gehuwd te zijn met een Belgische vrouw. U legde hier echter geen document over neer. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u naar eigen zeggen reeds in Pakistan gehuwd was."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de man met de groene jas en het mondkmasker haar broer en de man met de hoofdwonde diens vriend is, komt zij niet verder dan het volharden in haar eerdere verklaringen. Uit geen enkel element dat voorligt, kan blijken dat de op deze foto's afgebeelde personen daadwerkelijk de broer van de verzoekende partij en diens vriend zijn. Zo deze personen daadwerkelijk de broer van de verzoekende partij en diens vriend zouden zijn, dient erop gewezen dat aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij zoals zij uiteenzette in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming door zowel het CGVS als de Raad geen geloof werd gehecht, zodat het allerm minst aannemelijk is dat de broer van de verzoekende partij en diens vriend het slachtoffer zouden zijn geworden van een aanslag van de taliban omdat zij dachten de verzoekende partij te raken.

In dit kader dient erop gewezen dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij de videofragmenten die zij voorlegt, van YouTube heeft gehaald en dan ook van louter algemene aard zijn (administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek", verklaring 16).

Wat betreft de foto van de brief van de politie stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog steeds nalaat te duiden wat zij met dit stuk zou willen aantonen en/of op welke wijze deze brief de kans aanzienlijk groter zou maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is het verweer dat de commissaris-generaal haar niet heeft uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud allerm minst ernstig. Daarenboven heeft de advocaat van de verzoekende partij op 29 januari 2021 dit stuk pas nadat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord werd omtrent haar vijfde verzoek om internationale bescherming naar de verwerende partij doorgestuurd. In haar e-mail heeft ze geen vertaling van deze brief meegegeven of de relevante gegevens aangeduid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij ook geen melding van deze brief gemaakt. Dat de verzoekende partij onvoldoende tijd zou hebben gekregen op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan evenmin worden bijgetreden. Op het einde van haar interview werd haar immers gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen, waarbij zij echter geen enkele melding maakte van de brief van de politie (administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek", onder verklaring 22). Voorts betreft het een onduidelijke foto van een brief. Aan een dergelijk stuk kan geen bewijswaarde worden toegekend, daar het gemakkelijk door allerlei knip- en plakwerk manipuleerbaar is.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.2.4. Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Pakistan en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in Pakistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een

'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, indien zij zou terugkeren naar Pakistan, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen.

De door de verzoekende partij dienaangaande bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 5-7) doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

3.2.5. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-UI-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de “peace committees”, een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS

registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die de verzoekende partij aanhaalt in en bij haar verzoekschrift voegt (stuk 4) is dezelfde als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard om op de voorgaande motieven van de commissaris-generaal een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

3.2.6. Ter terechtzitting toont de verzoekende partij ook verwondingen die zij opgelopen heeft naar aanleiding van een incident met personen van Afghaanse nationaliteit in het opvangcentrum in België. Zij zouden olie over hem hebben gegoten. Deze elementen houden echter geen verband met het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

3.2.7. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

4. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS